

אני זוכרת את רוזה מהרבה רגעים ומומנטים יפים. כפי שקשרים נוצרים עקב היותנו כמעט שכנות - הרי גרנו שנים רבות בקרבת מקום. זכור לי חיוכה העדין ותמיד איזו מילה טובה, כאשר עברתי לידה או מצאתי אותה יושבת על הספסל בין העצים. אזכור אותה תמיד בחריצותה, בזריזותה, בריצותיה בשבילי המשק, כאשר היתה עוד יותר צעירה ויכלה עוד לרוץ...

אבל אזכור אותה באהבה רבה - בתור אחות, בחדרי חולים שלנו, שם עבדה שנים רבות, ללא ליאות, ללא חשבון של שעות, ללא הכדל, באם זה ילד, חבר, נער מתחנך או מתנדב. היתה ההרגשה, כאילו היא כואבת את כאבי החולה, היא משתתפת בכל הסבל והיא באופן אישי מעוניינת שיבריא ויהר וכאשר הבריא, היא היתה המאושרת, על שיכול הוא ללכת לביתו.

זוכרת אני היטב - וזכרתי זאת במשך כל השנים. כבר יותר משלושים שנה, עברו מאותם ימים, כאשר שכבתי חולה, והיא טיפלה בי יום ולייל. אחרי יום העבודה של שעות רבות, היא נשארה גם בלילה בחדרי, בתוך חדרי-החולים, פן אצטרך את עזרתה... ואת הדבר הזה לא יכולתי לשכוח מאז ובמשך השנים שעברו מאז - תמיד היו לנגד עיני הלילות האלה, בהם טיפלה בי במסירות רבה. כאשר הזכרתי לה לפני שנים אחדות תוך שיחה את הנושא - היא כבר לא זכרה, כי אני מניחה, שלא הייתי היחידה, לידה ישבה בלילות.

היא היתה בעיני הסמל ל"טוב" - - ובתור כזאת אזכור אותה תמיד.

רחל ב"ק